

[K. Axel Nielsen.]

boligministeriet skal være rettet forespørgsel til Larsen & Nielsen om opførelse af et kildeskattedehus. En undersøgelse har vist, at denne oplysning er urigtig, som det fremgår af beretningen side 39.

Af beretningen side 43-44 fremgår, at slotsforvaltningen af kildeskattedirektoratet den 28. maj blev anmodet om at undersøge et tilbud, som kildeskattedirektoratet havde modtaget fra firmaet Larsen & Nielsen. Dette er, som det fastslås i beretningen, den første gang, slotsforvaltningen får oplysning om firmaet Larsen & Nielsens interesse i at bygge et kildeskattedehus. Boligministeriet har altså ikke rettet henvendelse til dette firma, i hvert fald ikke på noget relevant tidspunkt for sagen.

Kontakten til Rasmussen & Schiøtz, der er det andet firma, der henvises til i bevillingsansøgningen, er skabt gennem en anden medarbejder i skattedepartementet. Den pågældende embedsmand underrettede slotsforvaltningen om, at Rasmussen & Schiøtz var interesseret i at bygge et kontorhus. Således som forbindelsen med dette firma er kommet i stand — det er fremstillet i beretningen side 49-50 — er det ikke rigtigt at sige som i bevillingsansøgningen, at boligministeriet har rettet henvendelse til firmaet. Meningen med at skrive til finansudvalget, at boligministeriet har rettet henvendelse til de 2 firmaer, er formentlig at fremkalde indtrykket af en vis aktivitet og i forbindelse med oplysningerne om foretagelsen af en nøje teknisk og økonomisk vurdering at foregive, at der har været konkurrence.

Under afhøringen i kommissionsdomstolen er det oplyst, at koncipisten af bevillingsansøgningen med udtrykket „efter en nøje vurdering af de modtagne tilbud såvel økonomisk som teknisk“ tænker på en af chefarkitekt Albinus foretagne opstilling, for så vidt angår den tekniske vurdering, og vedrørende den økonomiske vurdering henvises til, at det ene firma, nemlig Larsen & Nielsen, havde taget forbehold vedrørende finansieringen. Det står i beretningen side 102-103. Den tekniske opstilling foretaget af chefarkitekt Albinus vil ingen med rette kunne kalde en teknisk vurdering, endsiige da en nøje teknisk vurdering, og om nogen økonomisk vurdering er der som

nævnt slet ikke tale. Påstanden om nøje økonomisk vurdering rimer for øvrigt ikke med oplysninger, som samme kontorchef Smith oplyser i et brev af 12. august til departementschef Erik Ib Schmidt — jeg citerer fra beretningen side 112. Her står:

„Det har derfor ikke været muligt at foretage en efterkalkulation af legeberegningen, og det er heller ikke muligt for os på grundlag af de oplysninger, vi har, at regne den anden vej og nå frem til en teoretisk anskaffelsessum.“

Med andre ord: der har ikke kunnet foretages nogen økonomisk vurdering.

Man kan spørge, om boligministeren, da han underskrev bevillingsansøgningen, havde kendskab dels til den særlige måde, hvorpå kontakten til de 2 firmaer var etableret, dels til at der ikke var foretaget nogen nøje teknisk og økonomisk vurdering. Jeg kan ikke besvare spørgsmålet, men må indskrænke mig til at sige, at ministeren burde have haft kendskab til disse forhold og kunne have fået det ved at spørge sig for, inden han underskrev.

I bevillingsansøgningen siges det endvidere, at der mellem boligministeriet, finansministeriet og de kommende brugere er opnået enighed om at acceptere det fra Rasmussen & Schiøtz A/S modtagne tilbud. Denne fremstilling er egnet til hos finansudvalget at fremkalde det indtryk, at ministeriet agter at acceptere lejemålet, underforstået såfremt bevillingen meddeles. Der burde have været givet oplysning om, at der allerede var givet endelig accept. Jeg er ganske på det rene med, at boligministeren ikke har kendt den skrivelse af 28. juni 1968, hvori kontorchef Smith giver endelig accept på statens vegne, men han får den at se den 6. august, da han spiser frokost sammen med finansministeren. Som han selv siger — det er beretningen side 104 — var hans første indtryk forbavelse. Kontorchef Smith siger, at boligministeren blev chokeret, men boligministeren siger altså selv, at hans første indtryk var forbavelse, idet det var hans umiddelbare fornemmelse, at navnlig skrivelsen af 28. juni var videregående end henvendelsen til finansudvalget.

Her må jeg af hensyn til dem, der ikke har læst beretningen og ikke kan huske referaterne af afhøringen, oplyse, at kontorchef Smith, som jo mente, at han havde en